

ikke paastaa, at det ikke er muligt at indføre yderligere Besparselser, men jeg vil udtale, at jeg ikke har set, hvor væsentlige Besparselser skulde kunne gennemføres, men naar den Ordning, som er foreslaaet af mig, bliver gennemført, at disse Udgifter til Administrationen, til Militærhold o. s. v. blive umiddelbare Statsudgifter, staar det den Lovgivende Magt her hjemme fuldstændig frit at indskrænke disse Udgifter, saa vidt den anser det for forsvareligt. Jeg vil formene, som jeg ogsaa har udtalt tidligere, at det er forbundet med Risiko, at der er betydeligt Ansvar forbundet med at foretage nogen som helst Indskrænkning paa denne Udgift, der er den langt, langt overvejende for St. Croix's Bedkommende og i øvrigt paa Øerne, nemlig Militærudgifterne. Men jeg vil tilstaa, at Ansvaret bliver lettere at bære, naar det deles med den danske Folkerepresentation, end naar jeg alene skal bære Ansvaret for en saadan Indskrænkning, som muligvis kan medføre en Katastrofe, langt ubeligere og blodigere end den, vi havde i 1878. Jeg drifter mig ikke til at bære det Ansvar. Det ærede Medlem udtalte, at en Indbragen af den Magt, der nu er til Stede, af Danske, af Hvide, jo kunde føre til, at man fik en Negerrepublik. Jeg tror, han har fuldstændig Ret deri, og den Tanke var overmaade lidet tiltalende for ham. Jeg tror, at, dersom man vil tænke Tanken til Ende, vil det lidet tiltalende deri ikke blot blive det, at en Del af det danske Monarki bliver en Negerrepublik, og ikke blot bliver det, at et Stykke Kulturland bliver til et Stykke Afrika, men det kunde nok være, at den umiddelbare Følge vilde blive endnu langt sørgeligere, at der vilde blive en Katastrofe, som vilde komme til at ramme hele den hvide Race derovre lige over for den sorte. Et saadant Ansvar drifter jeg mig ikke til at bære ved at foreslaa eller bestemme en Formindselse af den Magt, hvormed man nu kan møde saadanne Tendenser, som det ærede Medlem selv angav, der kunde være til Stede. Det er ganske vist, at dette Forslag, saaledes som det her foreligger, ligefrem forudsætter et betydeligt Tilskud fra den danske Statskasse til Kolonierne derovre. Jeg har intet Øjeblik nærret den Illusion, at man ikke fra dette Ting's Side, ja, jeg vil sige fra hele Repræsentationens Side, vilde som en Hovedindvending mod Lovforslaget fremkomme med den store Byrde, som det vil lægge paa den danske Statskasse. Men jeg vil dog gentage, at for mig staar det saaledes, at denne store Byrde er kun midlertidig, for saa vidt det lykkes at bringe Øerne paa Fode igen. Og lykkes det ikke, og de vedblive at synke,

ser jeg oprigtig talt ikke, hvorledes det er muligt, at den danske Stat kan befri sig for store Øre, betydelige Øre overfor disse Øer, naar man ikke vil lade det staa til, om det skal vedblive at være en dansk Koloni eller en Negerrepublik, hvis der da ikke, som i 1867, skulde være nogen anden, som skulde faa en saadan Interesse i at erhverve Kolonier i Vestindien, saa at man her hjemme skulde finde det forsvareligt og rigtigt, muligvis ogsaa fordelagtigt, paa den Maade at slippe for videre Ulejlighed og Byrde af Øerne. Saaledes som Forholdene ere, gad jeg nok vide, om nogen er i Stand til at paavise en Løsning, som kunde blive gennemført uden Byrder for den danske Statskasse; jeg maa i alt Fald sige, at jeg ikke kan forstaa, hvorledes det skulde gaa til. I ethvert Tilfælde vilde jeg anse det for at være langt forsvareligere at abandonnere disse Øer, end at man reducerede Udgifterne, de nødvendige Udgifter, saaledes at det hele styrkede sammen som en Ruin med store Øre i alle Retninger baade af Liv og af Guds. At det ikke er nogen let Sag at abandonnere, hvad man en Gang har taget i sit Børgemaal, behøver jeg ikke at gøre opmærksom paa, og at det heller ikke bliver nogen billig Sag at gøre det, er ogsaa ganske klart. Det vil være med fuld Føje, at de, som have Ejendomme, beskyttede af den danske Stat, ville gøre Paastand paa, at deres Ejendommens Værdi ikke kan unddrages dem derved, at vi unddrage os at have mere med Øerne at bestille.

Det glædede mig, at dette ærede Medlem ligesom det ærede Medlem, der først havde Ordet — trods deres stærke Indvendinger imod Lovforslaget — dog begge synes mig at erkende ikke blot, at Forslaget fortjener en alvorlig Overvejelse, men de synes ogsaa at erkende, at noget maa der gøres. Allerede denne Erkendelse er for mig meget velkommen, og naar man i Virkeligheden vil fra Repræsentationens Side — hvad jeg haaber — bestræbe sig for at naa til en faalelig Løsning af det vestindiske Spørgsmaal, vil der fra min Side blive ydet al den Bistand, ikke blot til Undersøgelser, men ogsaa til Forhandling derom, som det er mig muligt at yde. Jeg beder erindre, at naar jeg har fremsat dette Forslag, er det for det første i Overbevisningen om, at noget maa der gøres, og for det andet, at det, som maa gøres, er først og fremmest at faa ophævet den ulukkkelige Sammenblanding af Stat og Kommune, som har fundet Sted ved Loven af 1863. Er man enig med mig om disse to Ting — og det haaber jeg, i alt Fald det ærede Medlem er — har jeg endda